

Ο ΤΣΟΥΤΣΟΥΝΑΤΟΣ ΚΑΒΑΛΑ

Ποιὸς νᾶν' αὐτὸς ποῦ φαίνεται μακρὺ ὁ καθαλάρης
Κι' ἔπου σηκώνει σύννεφο στὸ διάβα του τὴ σκόνῃ;
Μὴ στ' ἄλογό του κάθεται ὁ πολεμάρχος Ἄρης
Καὶ κυνηγάει τὴ σκιά πάλι τοῦ Ὀμῆρ Βριώνη;
Μὰ γιὰ σωπάστε σὰ φωναῖς ἀκούω — νάτος νάτος
— Ναὶ τὸν ἐγνώρισα, εἶναι αὐτὸς ὁ παληο-Τσουτσουνάτος

Ἄ! πῶς μοῦ ράϊσ' ἡ καρδιά ὅταν τὸν πρωτοεῖδα;
Μοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπα ἐνδοξὴ τὴν Ἑλλάδα
Ὅταν προτογεννήθηκε μὲ φέσι, μὲ ἐλπίδα,
Μὲ βράκα, μὲ ἥρωισμὸ, κι' ἀκόμα μὲ βελάδα...
Αἶ! ἡ Ἑλλάδα εἶν' αὐτὴ, ἃς λένε — νάτος νάτος
Ἔτσι τὴν ἐκατήντησε ὁ βρωμο-Τσουτσουνάτος

Τί κρῖμα πάντα στ' ἄτι του νὰ μὴν τὸν βλέπω, κρῖμα
— Συμπάθειο στὴ φοράδα του — μ' ἀσίκινο γιορ-ντάμι!
Καβαλικεύει βλέπετε κάποτε καὶ στὸ βῆμα
Σὰν νᾶναι ἄλογο κι' αὐτὸ, γυναῖκα ἢ καλάμι.
Μὰ γιὰ σωπάστε σὰ φωναῖς ἀκούω — νάτος νάτος
Βλέπετε σ' ὅλα καθαλᾶ ὁ παληο-Τσουτσουνάτος

Αἶ! νάχαμ' ἓνα ὁ καθεὶς σὰν τὸ δικό του ἄτι
Κ' ἔτσι νὰ ξεκινούσαμε καθαλαρέοι ὅλοι

— **Τίς εἶ;** θὰ μᾶς ρωτούσανε οἱ Τοῦρκοι-Τσουτσουνάτοι!
Ἐμεῖς θὰ ἀπαντούσαμε καὶ γιούργια μὲς τὴν πόλι...
Αἶ μοῦσα! κρύψου μιὰ στιγμή, ἀκούεις — νάτος νάτος
Εἶν' ἐπικίνδυνος πολὺ ὁ βρωμο-Τσουτσουνάτος.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 23

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον.)

— Ἡδυνάμην, κ. Δωρναί, μετὰ τοσαύτας ἀλλεπαλλήλους
ὑβρεις καὶ τοσαύτας διαδόσεις, τῶν ὁποίων εἰσθε ὑμεῖς ὁ
προνομιούχος ἐπινοητής, νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἱκανοποίη-
σιν. Προετίμησα ὅμως νὰ σας ζητήσω φιλικῶς ἐξηγήσεις.
Τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ;

— Δεσπορέλ...! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Ἄ! τοῦτο ζητεῖτε — εἶπεν ὀργιζόμενος ὁ Κόμης —
δηλαδὴ τὸν πόλεμον; Ἔστω· ναι ἐγὼ εἶμαι Δεσπορέλ. Τί
ζητεῖτε παρ' αὐτοῦ;

— Τὴν κληρονομίαν τοῦ Κόμητος, τοῦ ὁποίου εἶμαι ὁ
μόνος συγγενής ὡς τὴν Βέρθαν μου.

— Καὶ ἂν ὁ Δεσπορέλ σᾶς ἀρνηθῇ ἀμφοτέρω;
— Εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται ν' ἀποφα-
σίση.

— Τῆς δικαιοσύνης! Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι δύ-
ναμαι νὰ ἀγοράσω τὰς ψήφους τῶν δικαστῶν καὶ ἀπὸ τοῦ
ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου νὰ εὑρεθῶ εἰς τὸ βῆμα τοῦ
κατηγοροῦντος!

— Τοῦ κατηγοροῦ σεῖς... ὁ Δεσπορέλ;

— Ναί· κύριε πλαστογράφε. Νομίζετε ὅτι ἐνώπιον τοῦ
δικαστηρίου θὰ ἔχῃ ἰσχὺν ἡ ὁμολογία ἐνὸς πλαστογράφου!

— Κύριε — διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἐδουάρδος...

— Δύναμαι νὰ σᾶς σώσω — ἐξηκολούθησεν ὁ Κόμης —
καὶ δύναμαι πάλιν νὰ σας παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δι-
καιοσύνης. Μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἐκ
Λονδίνου παρουσιάσατε γραμματίον τοῦ οἴκου Δάξωνος εἰς
τὴν τράπεζαν. Τὸ γραμματίον ἐκεῖνο ἦτο πλαστογραφη-
μένον!

— Δεσπορέλ...! εἶπεν ἀτάραχος καὶ μετ' οἴκτου θεω-
ρῶν αὐτὸν ὁ Ἐδουάρδος — νομίζεις ὅτι ἐνοχοποιῶν με δύνα-
σαι νὰ κρατήσῃς τὴν δικαιοσύνην ἀπὸ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὸν
δολοφόνον μου, τὸν ὁποῖον καταγγέλλω εἰς αὐτήν;

— Ἀδιαφορῶ δι' ὅλα ταῦτα. Ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι
ὑπόχρεως νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς φαντασιοληξίας ἐνὸς μονο-
μανοῦς. Τὴν στιγμήν ταύτην εἶμαι ἔμπορος. Καὶ σᾶς προ-

ΖΩΓΡΑΦΙΑ.

Ὁ Σαρπίπολος καὶ ὁ Σιβιτανίδης κατήλθον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν συμπατριωτῶν μουλάρων. Εἰς τὴν θέαν των—ἰδίως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ διεθνoῦς δικαίου—τὰ μουλάρια ἐκλωμιν-τρισαν, θέλοντα οὕτω νὰ καταδείξωσι τὴν ἀδικίαν ἣτι προσγίνεται τοῖς Κυπρίοις δεδουλωμένοις ὑπὸ τῶν Ἀγγλων παρὰ τὰ διεθνή νόμιμα.

Ὁ Σαρπίπολος ἐμειδίασεν ἡλιθίως· ὁ Σιβιτανίδης ἠθέλησε ν' ἀπαγγεῖλῃ λογίδριον, ἀλλὰ μιά κλωτσιὰ σφριγῶντος—συγγνώμην, σφριγῶσιν ἡμιόνου, ἐπεὶ τὸ μουλάριον μ' ὄλην τὴν οὐδετερότητα αὐτοῦ εἶναι θηλυκοῦ γένους—ἀνελθοῦσα εὐτυχῶς τὴν κεφαλὴν του, τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ οὐδένα λαόν.

Τῶν μουλάρων ἐπροπορεύετο πλῆθος Κυπρίων κρατούντων σημαίαν κεντηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κυπρίων παρθένων καὶ ζητωκραυγάζοντων ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ ἔθνους καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡμιόνων. Τὰ μουλάρια ἐκλωπσοῦσαν ἀδιακόπως, οἷον εἰ χειροκροτοῦντα εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ Κύπριοι ἡγουμένου τοῦ Σαρπίπολου ἔψαλλον τὸ Ἑλληνικὸν θούριον :

*Ἐσεῖς τὸν Τούρκον σφάζατεν
τὸν τύραννον σπαράζατεν
καὶ τὸν κατατρομάζατεν
καὶ ντὲν ντὲν, ντὲν ντὲν, ντὲν.*

Ἀλλὰ τὰ μουλάρια δὲν ἔκαμαν πλέον βῆμα, διότι πρῶτον εἶχαν πάρει μυρωδιὰ ὅτι εὗρισκοντο ἔξωθεν ἀχουρίου τινος, ἐν τῷ ὅποιῳ συνᾶδελφοὶ ἄλλοι ἐν ἡσυχίᾳ ἀφιλοπά-τριδι ἴσως ἐροκύνον τὰ ἀχυρά των, δεύτερον διότι ἡ θάλασσα καὶ ἡ ὁδοποιία τὰ εἶχε κατακουράσει καὶ τρίτον διότι ἐφρόνουν ὅτι δὲν συμφέρουσι μάταια ἐπιδείξεις εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις.

Τοιοιουτρόπως διελύθη ἡ λυπηρὰ ἐκείνη σκηνή, προστεθεῖσα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἄλλων διαδηλώσεων.

πείνω συμβιβασμόν. Θέλετε τὴν Βέρθαν. . Ἐγὼ λάβετε αἰεὶς τὴν Βέρθαν καὶ ἐγὼ τὴν κληρονομίαν. Δέχεσθε.

Ὁ Ἐδουάρδος ἴσως ἦτο ἐτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα χάριν τῆς Βέρθας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων τοῦ ἡ τελευταία λέξις. Ἀλλ' ὁ Κόμης ἐξηκολούθησε.

— Κατηγορεῖσθε δι' ἐγκλημα ἀτιμωτικόν. Δύνασθε νὰ ὑπομείνῃτε τὴν στέρησιν τοῦ ἡλίου λησμονημένος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὸ κελλίον. Δύνασθε μὲ ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ νὰ ζήσητε ὀλίγα ἔτη. Ἀλλ' ὅταν αὖριον ἐξέλθῃτε εἰς τὴν κοινωνίαν, πάλιν αἱ θύραι θὰ κλείωνται ἐνώπιόν σας, διότι θὰ φέρετε τὸ στίγμα τοῦ ἐγκλήματος, διότι εἰς τὸ διαβατήριόν σας θὰ σημειοῦται ἡ φυλάκισις καὶ τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποιον ὑπέστητε τὴν ποινὴν. Μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σας σώσω.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶχε τύψεις συνειδότος εἰς τὴν καρδίαν. Εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ περιφρονητικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ προχειροτέρα ἀπάντησις τῆς ἀθωότητος πρὸς τὴν συκοφαντίαν. Ἀλλ' ἡ συκοφαντία—εἶχε δίκαιον ὁ Δὸν Βασίλειος—προχωρεῖ οὐχὶ μὲ τὸ στήθος ἐμπρὸς καὶ ἀναπεπταμένην τὴν φοινικίδα, ἡ συκοφαντία προχωρεῖ ἔρπουσα, καὶ εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ὑπερπηδᾷ τὰ ὀχυρώματα τῆς ἀρετῆς, ὅταν ἀφίσσῃ αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ, καὶ τότε αὕτη παραδίδεται ἄνευ ὄρων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικηταῦ μὴ ἔχουσα ἄλλο καταφύγιον. Ὁ Σωκράτης τότε

ΛΟΓΟΣ ΚΟΤΤΑΡΗ.

Κλέπτου, κλέπτεις, κλέπτει. Κότες καὶ διάφρα ἄλλα κτουπούλια . . . ἀλλὰ κύριοι ! τί ἄλλο πράττομεν καὶ ἡμεῖς—τοῦ ἡ μὲ ὕψηλόν—παρὰ νὰ κλέπτωμεν, καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἵνα κτουπούλι ἀπέναντι ἰνὸς κιντρικοῦ ταμείου ; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἵνα πετνάρι ἀπέναντι ἰνὸς γαλιτουφόρου καρίκου, καὶ πλείστου ἄλλου ἀρβυλοῦν ; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ κύριοι ἵνα μικρὸ κοτπούλι, ἀπέναντι μιᾶς Κουπαῖδους καὶ ὀλοκλήρου τάγματος διςπουτάδων ; Αἱ ! κύριοι Κλέπτου, κλέπτεις κλέπτει : ἰδοὺ σὰς θέλου, νὰ μοῦ λύσητε αὐτοῦ τοῦ ζήτημα εἰς τοῦ ὁποῖου οὐλοὶ εἵμαστε μπερδμένοι !!! . .

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ.

Περὶ δύο ἐκ τῶν πολλῶν γενομένων διορισμῶν ὀφείλομεν νὰ γράψωμεν δύο λέξεις.

Ὁ τοῦ κ. Ἀντωνίου Ζυγομαλά ὡς ἀκολούθου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας μας εἶναι λίαν ἐπιτυχῆς καὶ δίκαιος. Ὁ κ. Ζυγομαλάς εἶναι ἐντρίβεστατος τῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας, κέκτηται δὲ καὶ ὅλα τὰ κοινωνικὰ προσόντα τὰ ὅποια εἶναι ὡς ἡ ἐξωτερικὴ εὐμορφία τοῦ διπλωμάτου.

Ὁ τοῦ κ. Δημητρίου Κόκκου ὡς γραμματέως τοῦ ἐν Τεργέστη προξενείου εἶναι ἐκ τῶν συμπαθητικωτέρων πράξεων τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν ὑπουργοῦ. Ὁ κ. Κόκκος ὄχι μόνον ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὅποια ἡ νέα θέσις τοῦ ἀπαιτεῖ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ πλούτῳ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ ἀγαπητὸς ὅλης σχεδὸν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν ὁ διορισμὸς τοῦ ἔτυχε γενικῆς ἐπιδόκιμασις.

ἀναγκάζεται νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὰς ψευδολογίας τοῦ Ἀνύτου καὶ φαίνεται ἡττώμενος καὶ πίνει τὸ κώνειον καὶ πίνει ἐπίσης τὸν θάνατον νικηθεὶς ὑπὸ τῆς συκοφαντίας ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὁ ἐμπνεύσας τὸν φόβον εἰς τὸν Φίλιππον καὶ παρεντιθόμενος ἐμπόδιον εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἀναλογιζόμενος πάντα ταῦτα ἤρχισε νὰ φοβῆται. Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἐσβέσθη ἐν ἀνάρκει ἀπὸ τῶν χειλέων του.

Ὁ Κόμης προσεῖχεν εἰς ὅλα ταῦτα καὶ ἀφοῦ εἶδε τὸ θάρρος τοῦ κλονιζόμενον.

— Ἰδοὺ — εἶπεν — ὑπάρχει ἐδῶ χάρτης καὶ μελάνη. Ὑπαρσθηθεῖτε νὰ γράψετε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔλαβεν ἀληθῶς τὴν γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ὁ Ἀμεδαῖος ὑπαγόρευε.

— Κύριε Κόμη,

Καταφεύγω εἰς τὸ ἔλεός σας. Ὑπὸ νεανικῆς ἀκρίσιος παρὰσυρόμενος καὶ χωρὶς νὰ συναισθάνωμαι τὸ μέγεθος τῆς πράξεως καὶ τὰς συνεπείας, ἀλλὰ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης διέπραξα ἐγκλημα . . .

Ὁ Ἐδουάρδος ἔρριψε τὴν γραφίδα.

— Ἐγκλημα ἐγὼ ! — ἀνεφώνησε — Ποτὲ δὲν θὰ γράψω τοῦτο !

Ἀλλὰ μετὰ μικρὰν σκέψιν. — Ἐστὼ—εἶπεν ἀναλαμβάνει—

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

τὸ **Μέγα Κουρεῖον** καὶ **Μυροπωλεῖον** τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς **Ὁδοῦ Σταδίου** ἤνοιξεν ὁ φιλόκαλος κ. **Σπαγόπουλος**. Ὁ καλλιτέχνης ἀρχιτέκτων κ. Ζέζος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς διακοσμήσεως, ὁ κάλλιστος Γερμανὸς ξυλουργὸς τὸ ἐξετέλεσε καὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν δύο Καταστημάτων εἶναι ἀπολαυστικὸς εἰς τὴν ὄρασιν.

ΔΙΑ ΤΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ

τῶν Κυριῶν ὁ κ. Σπαγόπουλος ἐφρόντισε τὰς καλλιτέρας προμηθείας.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἀπαραίτητα, γραβάται, πορτομονέδες, καρφίτσαι, βοῦρτσαι, μπαστούνια, κουμβιά, ταμβάκραι, εἶναι ἐκτεθειμένα ἐκεῖ ἐν λάμπει ἄφθονα καὶ πολυποίκιλα.

ΚΕΙΤΑΙ

ἀντικρὺ τοῦ Καταστήματος τῆς **ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ**

Ὁδὸς Σταδίου.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

ἐκπομθῇ διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου
ἐν τῷ **φαρμακεμπορίῳ**

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὁδὸς Ἑρμοῦ — 206.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΛΑΜΠΟΠΩΛΗΣ

τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κ. **Τριαντάφυλλος Μπάλλος** δύναται νὰ φωταγωγήσῃ με τοὺς **μυδραλιοδόλους** **λύχνους** τοῦ ὅλας τὰς Ἀθήνας.

Μυδραλιοδόλοι τῶν 2 φτυλλῶν

Μυδραλιοδόλοι τῶν 8 φτυλλῶν

Μυδραλιοδόλοι τῶν 10 φτυλλῶν

Μυδραλιοδόλοι τῶν 12 φτυλλῶν.

Αἱ μυδραλιοδόλοι λάμπαι εἰναι ἀληθινὰ Κανόνια Κροῦπ τὰ ὁποῖα ἐκσφενδονίζουσι σφαίρας φωτός.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ

343 — Ὁδὸς Ἑρμοῦ — 343

ἀπὸ τῶν κινεζικῶν μέχρι τῶν καλλιτεχνικῶν Βιεννέζικων.

ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΥΟ ΦΥΛΩΜ.

Ἐφθασαν ἐσχάτως ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας εἰς τοῦ κ.

ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

τοῦ κομψοτέχνου Ἐμποροῦ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ **σανίδες** διαφόρων εἰδῶν, οἷον **noyer blanc, ahorn, erable moucheté** μετὰ τῶν σχεδιογραφημάτων καὶ τῶν ἐργαλείων τῶν διὰ τὴν γνωστὴν **decoupure**, ἥτοι κατασκευὴν ὧλων ἐκείνων τῶν

ΛΕΠΤΟΤΥΡΓΗΜΑΤΩΝ,

κορνιζῶν, κοπίδων, **étagères** καὶ ἄλλων **φαντασιῶν**.

Δύναται τις δι' αὐτῶν νὰ διασκεδάσῃ, νὰ καλλιτεχνῇ καὶ νὰ ἀποθauμάσῃ διὰ τόσον ὥραϊα ἔργα τῆς χειρὸς του. Σκοτὸν κἀνεῖς τὰς χειμερινὰς νύκτας ἀπαράμιλλα. Εἶναι καὶ τοῦ συρμοῦ. Δύναται νὰ κἀμῃ κἀνεῖς καὶ δῶρα. Καὶ γίνεται καλλιτέχνης χωρὶς μελέτην.

ΠΕΡΙΦΗΜΑ PASSE-TEMPS.

νων τὴν γραφίδα—ἀ; ἴδωμεν τί θὰ λέγῃ μέχρι τέλους ἢ ἐπιστολὴ αὕτη!

Ὁ Ἀμεδαῖος ἐξηκολούθει.

... διέπραξα ἐγκλημα μέγα ἀληθῶς παραποιήσας συνάλλαγμα τοῦ οἴκου Δάξωνος καὶ πλαστογραφήσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ εὐεργέτου μου. Ὡς νὰ μὴ ἤρκει δὲ ὅτι ἤμην ἔνοχος ἠθέλησα νὰ σκκοφαντήσω καὶ ὑμᾶς ἤδη, ἀπατηθεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ προσώπου, καὶ πολμήσας νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν εἴσθε ὁ ἀγαθὸς ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος, ἀλλ' ὁ ἀναζητούμενος κακοῦργος Δεσορέλ. Τὴν ὕβριν ταύτην ῥιφθεῖσαν ἐν στιγμῇ ἄλλοφροσύνης λησμονήσατε ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ σας, ἥδη ὅτε ὁμολογῶ τὴν ἀπάτην μου καὶ σώσατέ με ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης... Τὸ ἐγκλημά μου...

Ὁ Ἐδουάρδος ἠγέρθη καὶ σχίσας εἰς μυρία τεμάχια τὴν ἐπιστολὴν ἔριψεν αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀμεδαίου.— Ποτὲ! Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ὑπῆρξεν ἔνοχος!

Ὁ Ἀμεδαῖος ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀπορων, ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περιπτύσσων αὐτὸν καὶ ἀναφωνῶν—
Ὅχι! δὲν εἶσαι ἔνοχος Ἐδουάρδε! Συγγνώμην ἂν πρὸς στιγμὴν θέλων νὰ πεισθῶ μετεχειρίσθην τὸ στρατήγημα τοῦτο.
Ὅχι! δὲν εἶσαι ἔνοχος Ἐδουάρδε! Καὶ θὰ προστατεύσω τὴν ἀθωότητά σου.

Ἐπειτα δὲ προσέθηκε μετὰ τινος μεμψιμοιρίας.

— Ἀλλὰ διατί δὲν θέλεις νὰ μοι ἀνταποδώσῃς καὶ σὺ τὰ ἔξα, δηλαδὴ δικαιοσύνην! Καὶ ὅμως ἐγὼ σοὶ συγχωρῶ τὰ πάντα. Ὁ χρόνος θὰ σὲ πείσῃ ὅτι οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀναζητεῖς καὶ τοὺς ὁποίους τάχιον ἢ βράδιον θὰ ἀνεύρῃς ἢ δικαιοσύνην.
Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἔννεος, ἀπολιθωθείς πρὸς στιγμὴν ὡς ἡ Νιόβη. Ὁ Ἀμεδαῖος ἔλαβεν αὐτὸν καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Ἐστὸ ἀνὴρ, Ἐδουάρδε. Οὐδένα φοβεῖται ὁ ἔχων καθαρὸν τὸ μέτωπον! Ἐχε δ' ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην μου. Ὅ,τι δῆποτε σοὶ συμβῇ σπεῦσον νὰ μοι τὸ ἀνακοινώσῃς.

Ὁ Δωρναὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Κατῆλθε μηχανικῶς τὴν κλίμακα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν του καὶ ἐπὰν ἤρχετο εἰς τὸν οἶκον του, σκεπτόμενος τὴν παράδοξον αὐτὴν καὶ ἀπροσδόκητον παιδιὰν τοῦ Κόμητος καὶ ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ ὡς στρατήγημα τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κόμητος ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Δεσορέλ ἢ νὰ δεχθῇ ὡς στρατήγημα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ἀμεδαίου πεισθέντος περὶ τῆς ἀθωότητός του.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Εἰνός.